

CARMEN ELEGIACUM. LIB. II.

39

O facer Antistitis (32), Romani Pastor ovilis,
Qui vice Apofolica pascis ovile Petri,
Quæ (33) te causa tulit (Cæsar sic orsus) ad
iftam

Francorum patriam? redde responsa mihi.
Ille ut erat placidus, pacato pectoro fatur,
Perlustrans Regem vultibus affiduis:
Quæ Reginam Austræ quondam Sapientiam amore
Per varias plebes, per freta, perque nives,
Hæc me causa tuas, Cæsar, perduxit ad arces,
Qui Salomoniacas fers mihi rite dapes.
Fama meas dudum, Princeps, pervenit ad aures,
Quanta Dei populo fers pater auxilia,
Quantaque per Mundum resplendent dogmata
vestra,

Præcellis (34) tuos arte fideque patres.
Non tamen obſtens potuit res ulla volentem
Frangere, qui possum cernere gesta tua.
Sermo quidem nullus valuit mihi tanta referre,
Quanta meis confers gesta benigna oculis.
Regina ergo tibi illius nunc verba renarro,
Quæ Salomoniacis auribus ipsa tulit.
Cerneret ut Regem, famulos, five ordine vestes,
Pincernasque fuos, five domos varias:
Felices famuli, felices denique servi,
Qui stant & cernunt inclyta gesta tua.
Haurit & aure pia qui dogmata veſtra beatus,
Et populus felix, Regna beata ſimul.
Sit Deus excelsus totuſ recolendus amore,
Qui tibi concesſit dogmata tanta pater;
Cui placet, atque thronum qui dat retinere
paternum,
Dilexitque fuos te ſuper instituens.

His Regina Saba eſt Salomonem adſata po-
tentem:

His ego te ſupplex ausus adire fui.
Tu tamen es potior, tu rite potentior exſtas:
Ille umbram retinens, tu quia vera colis.
Ille fuit sapiens nimium, ſed cefſit amori;
Tu sapiens caſte vivis amore Dei.
Ifraël ille fuit Regnator ſolius arcis:
Tu pius Europa Regna potenter habes.
Ergo Deum cuncti precibus pulſemus opimis,
Ut te conſervet fecla per ampla ſuis.
His aliisque Sacer quampluribus inſipratur alium
Compellat Regem, Cæſar & ipſe Sacrum.
Pocula denſa volant, tangitq; volentia Bacchus
Corda, fremit populus lætitia unanimi.
Transaethis epulis furgunt, menſisque reliquias
Cæſar cum Stephano teſta ſecreta petit.
Noctem illam curis, variisque ſub ordine rebus
Dimittunt: oculis ſomnus at ipſe fugit.
Mane novo Cæſar Stephanum; Proceresque,
Senatum

Convocat: ait illi Regia iuſſa colunt.
Cæſar in excelfa conſedit ſede togatus,
Multa tenens animo, quæ parat incipere.
Aurea ſella Sacrum lateri ſociavit amico,
At Proceres resident ordine quicque ſuo.
Tum pius hæc Cæſar, Sacro, familiq; ſubactis
Edidit ore prior aurea verba ſonans:

A

Audite hæc Proceres, & tu ſanctissime Praeful,
Hoc commune bonum ſufcipite unanimis.
En mihi cunctipotens miseratus Regna paterna
Cefſit habere Deus, & decus omne ſimul.
Non meritis, ut credo, meis, ſed patris honorem
Hunc miferans Christus cefſit habere mihi.
Ergo precor fidos, & te præclare Sacerdos,
Ut mihi confilii ritè feratis opem.
Et ferte auxilium qui mecum regmina noſtra
Servatis, famuli, tuque beate Sacer,
Quo Clerus, populuſque meus, pauperque,
potensque

Jura paterna ſequi me faciente queant.
Regula (35) sancta Patrum conſtrigat in or-
dine Clerum,

B Et populum ſociet lex veneranda Patrium.
Et Monachorū ordo Benedicti dogmate crefcat,
Moribus & vita pafca ſancta petat.
Dives agat legem, pauper teneatur eadem,
Nec perfonarum fit locus atque modus.
Munera ſeva locum nullis redimita metallis
Haud teneant, cedant dona maligna procul.
Si quoque jure gregem Domini nos pafcamus
alium,

Quem mihi, five tibi, Pastor amate, dedit:
Corrigimus pravos, donamus munere iuſtos,
Et facimus populum jura paterna ſequi:

C Tum Deus excelsus nobis, populoque ſequaci

Praefabit miferans Regna beata poli,

Atque in praetenti noſtrum fervabit honorem,

Infelos hoftes hic (*) procul ire facit.

Nos ſimus Clero exemplum, ſeu norma popelli:

Juſtitiam doceat Praeful uterque fuos.

Ifraël ille Dei populus ailectus amore,

Qui pedibus ſiccis per maris iavit iter,

Cui Deus in eremo tantis labentibus annis

Manna cibum tribuit, rupe volucre dapes;

Cui fuit arma Deus, gladius, ſcutumque,

viator,

Ad reprobrium vexit honore locum;

Quo præcepta Dei fervavit aduſque dōcentis,

Juſtitiam coluit, judiciumque dedit;

Dumq; in amore pio Dominum dilexit eumdem,

Non aliena sequens, ſed pia dicta Dei:

Adverſas illi proſtravit numine gentes,

D Prospera cuncta dedit, atque inimica tulit.

O felix ſemper Domini ſi iuſſa ſequutus

Adforet, æternum Regna teneret ovans.

Divitiae incaute ut primò indulſit opimis,

Juſtitiam liquit, & ſimul omne bonum,

Deſeruitque Deum, coluit mox Idola vanas:

Idcirco paſſus tot mala ritè fuit.

Sed Pater archenſis plagis variisque flagellis

Correxit, docuit, priftina jura dedit

Ut miſer afflictus Domini meminiffe volebat,

Mox pius altor enim ſufcipiebat eum.

Hac gens ſola Deum norat, partimque To-

nantis

Parebat diſcis, atque colebat eum.

E Cetera turba quidem fervabat iuſſa celidri,

Factorem ignorans, Dæmonis orſa frequens.

Hic

tutum, in paucas ante Eccleſias invectum,
deinde per univerſa Regna Francorum, ar-
que adeo per ipſam Italiam propagari coep-
tum eſt. Haec de Ludovico habet Ademarus
in ſuo Chronico. *Juſſi fieri Regulam Canoni-
cis, excerptam de diversis Patrum Scripturis,*
decrevitque eam obſervandam a Canonis, ut
ſicut Monachi reficiunt ad Librum Regulae
Sancti Benedicti, ſic perlegant Canonici inter
ſe Librum Vitæ Clericorum. Nihil habet heic
Poeta de Sanctimonialibus, quibus tamen
Regulam quoque praefcribendam Ludovicus
curavit.

(*) Fortalit binc procul.

(32) Pro Antistitis. Ita in MSto.

(33) Antea nos monuit Poeta, atque iterum infra
repetet, accitum fuſile Pontificem a Ludovico
Pio in Franciam. Nunc Ludovicum inducit
ſcicitatem cauſam, cur ille ſe in Gallias
contulerit. Non bene iſta coherent. Et qui-
dem poſtrem haec cum reliquias eorum rem-
porum Chronologis concordant, prodentibus,
Stephanum IV. ſponde illuc profectum.

(34) Scriperit fortalit Nigellus præcellifque tuos.
(35) Innuit Poeta Librum de Vita Clericorum, five
de inſtitutione Canonorum, quam tunc pius
iſte Cæſar meditabatur, & ipſo curante ſub-
inde ipſo anno 816. in Concilio Aquiſgra-
nenſi flatuerunt Episcopi. Quod pius inſti-